

Dézi Judit

Ő a lányom lány korában [Dézi Judit, szül. Kósa Judit]. Juditkám 1945-ben született. Juditka is nagyon szerette a nyelveket, én azt gondoltam, hogy inkább nyelvszakra megy. De aztán nagyon megszerette a matematikát, és akkor már csak mérnök? És nem is tudhatott volna csak olyan pályára, olyan egyetemre menni, amelyik közel van. Nem volt anyagi [lehetőség] -- igaz, volt ösztöndíja is. És azért olyat kellett válasszon, ami Brassóban volt, a faipari mérnököt végezte. 1968-ban végzett, és akkor azt mondtam neki: 'Hogyha van hely Marosvásárhelyen -- mert kitették a táblát, hogy hol vannak a helyek --, én azt tanácsolom, hogy válaszd Marosvásárhelyt, hogy legyél egy helyen Alpárral, a testvéreddel. Mert nézd meg, apád negyven évvel idősebb, én szívbeteg vagyok -- hát én örökké temetkeztem, azt hittem, hogy már rövid idő van hátra, hát örökké dagadt, vízzel teli láb, kar, sokszor kitelt az arcom vízzel --, az én életem bizonytalan, és ne maradj egyedül.' Úgy is volt. Volt három hely Marosvásárhelyen, és az egyiket ő kapta, a bútorgyárban. A gyárban három évig kellett gyakorlatot csinálni, az muszáj volt. De a három évet megcsinálta úgy,

hogy a marosvásárhelyi faipari szakközépiskolában az esti tanfolyamra kerestek tanárt. És felkeresték Juditkát is a gyárban, hogy nem vállalja-e el az estiseket -- akik járnak az esti előadásokra. Hát hogyne, olyan kicsi fizetése volt akkor, ezerkétszáz vagy ezerháromszáz lej fizetése volt [a bútorgyárban], elvállalta. És nagyon megszerették Juditkát ott az iskolában, és megkérdezték, hogy nem jönne-e át tanárnak, mikor a három év eltelt. Jaj, nagyon szívesen, boldogan. Örvendett. Neki nagyobb kedve volt [a tanárkodáshoz], nyilván. Nem kellett olyan korán felkeljen, nem tudom, hogy hat órakor jártak-e vagy hétkor, és a gyárban bent kellett lenni háromig vagy kettőig. És három év múlva elvállalta a rendes [tanári] állást. Közben beiratkozott a pedagógiára, mert ő mérnök volt, de kellett a tanári [diploma] is azért ahhoz, hogy taníthasson. Beiratkozott, és járt vizsgákra. Mindig megvolt, hogy mikor kellett bemenni, Bukarestben volt többször, Brassóban is talán, hogy tette a vizsgákat. Úgyhogy a végzettsége mérnök-tanár. Két diplomája volt. A Juditka férjét Dézsi Józsefnek hívják. Két fiuk született, József és Szabolcs. Születésnapra adta a sors nekem, hogy elvette a gyermekemet. Én május tizenhatodikán születtem, és május tizenhetedikén meghalt Juditka, 1999-ben. Kilencvenévesen ezt kaptam a sorstól. 1999-ben május tizenhatodika vasárnapra esett. Ő minden vasárnap tizenkét órakor engem felhívott telefonon, és beszélgettünk. Ezen a tizenhatodikán nem szólt a telefon. De megtiltotta a leányom, hogy szóljanak nekem, hogy ő beteg. Én nem tudtam semmit, én vártam a telefont itt egyedül, megdöbbenve. Biztosan van valami. De nem gondoltam azt, hogy haldoklik. És jött temetés után a vejem, Józsika, az unokám és Alpár, a fiam. És kinyitom az ajtót, és azt hittem, megviccelnek. Kerestem, hogy hol van Juditka.